

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת בא ♦ ו' שבט תשע"ו

עלון 183

העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קידוש השם הי"ד

מה העבודה הזו

בפרשת השבוע [פרק י"ב, כ"ו-כ"ז] אנו מוצאים את הפסוקים הבאים: "והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם, ואמרתם זבח פסח הוא לה' אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל...". והנה לפי התשובה שאנו עונים לו מדובר על בן ת"ח, שהרי אנו אומרים לו שזהו קרבן לה'. אך תמיהה גדולה עולה בהתבונן בהגדה של פסח "רשע מה הוא אומר, מה העבודה הזאת לכם, לכם ולא לו, ולפי שהוציא את עצמו מן הכלל כפר בעקר, ואף אתה הקהה את שניו ואמר לו, בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים, לי ולא לו, אלו היה שם לא היה נגאל". וכיצד יש לבאר סתירה זו?

יש לומר שהתורה באה ללמדנו בינה ודעת בדרכי חינוך הבנים, ועד היכן מסירות הנפש על אהבתם של הבנים ואע"פ שאינם מקפידים על קיום תורה ומצוות כהוריהם. שהנה נראה שהוא מנותק מהתורה ומצוותיה במעשיו ביום יום, אך כל זמן שהוא אומר "מה העבדה הזאת לכם", הוא בא מנקודת הניצוץ היהודי שבו, אשר על כן דייק הפסוק "כי יאמרו אליכם בניכם", ואין אמירה אלא לשון רכה, שמעשיו ותגובותיו הם בשל היצר הצר עליו, ומכסה בכיסויים רבים את אור ה' המצוי בתוכו. אשר על כן, התשובה לבן היא בדרך של הסברה בנחת ובשמחה מעצם הרצון שלו לשאול, ואע"פ שלעיתים נשמעים הדברים כהתרסה, מצד התורה אין בזה שום צד של אמת, והגברת הקדושה יתעלה הקודש גם בלב הילד והנער.

ואם כן, נותרה שאלתנו על בעל ההגדה שמדבר בשאלה זו על הבן הרשע, אלא שגם לדעת בעל ההגדה ישנם שני סוגי בנים. זה שעדיין מקיים בדל מצווה, שריד ופליט, הרי הוא ייענה ב"זבח פסח הוא לה'", אך הרשע "הקהה את שיניו", היינו שענה לו דברים כדרבנות שמא יתעורר על ידם ויעשה תשובה. ואם נודה על האמת, גם הרחוקים כרגע מבנינו, בתוכנו יודעים אנו שליבם לשמיים, אלא שגיל ההתבגרות והחברה היא זו שמוליכה אותם שולל. נדע אל נכון, לחזק את דקדוקי המצוות שאנו ההורים עושים, נמסור את נפשנו על מצוות אהבת ישראל לכלל ובפרט לילדינו ובכוח אהבה זו נקרבים אל הקב"ה תורתו ומצוותיו.

למשפחת כיתה יב/3 שלוחה ברכת שבת שלום

יו"ל ע"י כיתה יב/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט כל הזכויות שמורות

דמותך כשומר מצוות - דקדוק בהלכה

יחס דקדקני להלכה מעורר אך כבוד. אנשים שאינם דתיים אינם רגילים לראות בני אדם המוותרים על נוחות ועל הנאות מתוך שמירה על ערכים. דמותו של חייל המדקדק במצוות, ויחד עם זאת, ומשום כך עושה כהלכה את המוטל עליו במישור הצבאי - דמות זו נעשית למופת.

הדקדוק בהלכה מתבטא במצוות ה"קטנות", שאדם דש בעקביו: הקפדה על נטילת ידיים וברכות; תפילה בצבור; תפילת מנחה ומעריב ודומיהם.

ש"ת צבא ומלחמה – הרה"ג זלמן מלמד

שאלה:

התעוררו בי לבטים לגבי העדיפויות בתחום השרות הצבאי. הנקודות שעוררו את הלבטים הם: שילוב בנות ביחידות קרביות, שימוש בחיילים קרביים לצורך פינוי ישובים ומאחזים ופיזור מחלקות ההסדר. נראה שהצבא איננו מתחשב בציבור הדתי לאומי המשרת בצבא במוטיבציה גבוהה ובאחוזים גבוהים של התנדבות לקרבי. הצבא מוביל למצב שבו איני רואה הצדקה שדוקא אנחנו נוותר על עקרונותינו, שהם אלוקיים נצחיים, ונאלץ את עצמנו לסבול מצב זה. האם לא עדיף לתגייס ליחידות לא קרביות כדי לפתור חלק מהבעיות?

תשובה:

מצווה גדולה יותר לשרת ביחידה קרבית, שבה יותר תורמים לביטחון והגנת ישראל, ויותר לישוב הארץ. אמנם במצב שיש קושי לשרת ביחידה קרבית, מסיבות שונות, אזי גם השירות במסגרות אחרות מצווה. ואם המצב יוחמר ביחידות הקרביות אכן יהיה מקום להעדיף יחידות אחרות. בפועל אין כיום קושי לשרת ביחידות קרביות. ומה שנדמה כאילו פוגעים בחיילים הדתיים, אינו מדויק, וכל חייל דתי שעומד על שלו, מקבל יחס מכובד. צריך לחזק את החיילים לעמוד על שלהם ולא להיות מושפעים מלחץ לוותר על עקרונותיהם.

ציטוטים מספרי - הראי"ה

”העתיד יגלה את הפליאות של גבורת התשובה, ויהיה גילוי זה מענין את העולם כולו באין-ערוך הרבה יותר מכל החזיונות המפליאים, שהוא רגיל לראות בכל מרחבי החיים והמציאות.”
(אורות התשובה ה' ז)

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד

יו"ל ע"י כיתה יב/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט כל הזכויות שמורות